

W skardze skarżąca podnosi, że Komisja wydała zaskarżoną decyzję naruszając przepisy prawa Unii obowiązujące w tej dziedzinie, a w szczególności art. 56 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006⁽¹⁾ i art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1084/2006⁽²⁾.

Skarżąca uważa, że art. 3 lit. e) rozporządzenia nr 1084/2006 wyraźnie stanowi, iż podatek VAT podlegający zwrotowi nie kwalifikuje się do wsparcia finansowego ze środków Funduszu Spójności. Zdaniem skarżącej z przepisu tego bezsprzecznie wynika, że jest natomiast wydatkiem kwalifikowalnym podatek od wartości dodanej niepodlegający zwrotowi. W związku z powyższym i uwzględniając, że w kontekście przepisów Unii lub przepisów krajowych dotyczących podatku VAT beneficjent dużego projektu, którego dotyczy zaskarżona decyzja (Nemzeti Infrastruktúra Fejlesztő Zrt.), nie jest podatnikiem, a zatem nie może żądać zwrotu kwoty naliczonego podatku, skarżąca podnosi, że Komisja nie powinna wyłączyć w zaskarżonej decyzji z zakresu pomocy wydatków przeznaczonych na rzeczony podatek.

Ponadto skarżąca zarzuca, że Komisja nie uznając za kwalifikowalne wydatków, które w rozporządzeniu nr 1084/2006 nie zostały wymienione wśród wydatków niekwalifikowalnych i które we właściwych przepisach krajowych zostały wyraźnie uznane za kwalifikowane, pozbawiła państwa członkowskie w zaskarżonej decyzji uprawnień przysługujących im na podstawie art. 56 ust. 4 rozporządzenia nr 1083/2006.

Skarżąca twierdzi także, że kryterium ustanowione przez Komisję, zgodnie z którym podatek VAT naliczony przez beneficjenta „podlega odzyskaniu” w ramach podatku VAT, który zarządca infrastruktury zbudowanej przez beneficjenta odzyskuje z pobieranych opłat, stanowi bardzo szeroką interpretację pojęcia „podlegającego zwrotowi podatku od towarów i usług” zawartego w art. 3 lit. e) rozporządzenia nr 1084/2006, która nie mieści się w zakresie tego przepisu i jest sprzeczna z przepisami Unii dotyczącymi podatku VAT. Zdaniem skarżącej beneficjent wykonujący roboty budowlane i podmioty zarządzające zbudowaną infrastrukturą są od siebie niezależne i są ze sobą powiązane jedynie pośrednio zgodnie z odpowiednimi przepisami prawnymi, a zatem nie poprzez działalność gospodarczą. W tym względzie skarżąca twierdzi, że beneficjent jest zobowiązany ponieść w rzeczywistości i ostatecznie ciężar naliczonego podatku VAT.

W końcu skarżąca twierdzi, że ani rozporządzenie nr 1083/2006, ani rozporządzenie nr 1084/2006 nie umożliwiają interpretacji, zgodnie z którą Komisja może oprzeć swą decyzję na wydatkach kwalifikowanych, do których zaliczono kwalifikowalny VAT, na okoliczności faktycznej, że państwo członkowskie mogło wybrać inne rozwiązanie prawne dotyczące rozwoju projektu i zarządzania infrastrukturą. W tym względzie skarżąca twierdzi, że organizowanie zarządzania infrastrukturą krajową i związanymi z nią usługami publicznymi jest zasadniczo kompetencją państw członkowskich. Skarżąca uważa również, że pod warunkiem, iż spełnione są przesłanki przewidziane w uregulowaniach Unii, Komisja musi zaakceptować rozwiązanie wybrane przez państwo członkowskie, wraz z konsekwencjami wynikającymi w odniesieniu do uznania

wydatków za kwalifikowalne z okoliczności, że beneficjent jest podatnikiem podatku VAT lub nim nie jest.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 (Dz.U. L 210, s. 25).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1084/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające Fundusz Spójności i uchylające rozporządzenie (WE) nr 1164/94 (Dz.U. L 210, s. 79).

Skarga wniesiona w dniu 15 września 2010 r. — Socitrel przeciwko Komisji

(Sprawa T-413/10)

(2010/C 317/62)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Socitrel — Sociedade Industrial de Trefilaria, S.A. (São Romão de Coronado, Portugalia) (przedstawiciele: F. Proença de Carvalho i T. de Faria, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności w części art. 1 i 2 decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 — Stal sprężająca) w zakresie dotyczącym skarżącej,

— znaczne obniżenie kwoty nałożonej grzywny,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania jest tożsama z decyzją stanowiącą przedmiot skargi w sprawie T-385/10 ArcelorMittal Wire France i in. przeciwko Komisji.

W swej skardze skarżąca podnosi, że:

(i) zaskarżona decyzja zawiera istotne braki w uzasadnieniu powodujące naruszenie art. 296 TFUE; miało miejsce naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na zastosowanie nałożonej grzywny, co z kolei stanowiło naruszenie prawa do obrony przysługującego skarżącej dotyczącego obliczenia omawianej grzywny;

(ii) ze względu na zbyt długi czas trwania postępowania administracyjnego wszczętego przez Komisję zostało naruszone prawo do obrony Socitrel; zostało również zakwestionowane prawo do procesu w rozsądnym terminie przewidziane w art. 6 ust. 1 Europejskiej konwencji praw człowieka;

oraz tytułem ewentualnym:

- (iii) naruszenie art. 101 TFUE i oczywisty błąd w ocenie, ponieważ uznano, że Socitrel nie działał na rynku w sposób autonomiczny;
- (iv) skarżąca zarzuca, iż Komisja dopuściła się również oczywistego błędu w ocenie włączając do całkowitego obrotu przy ustalaniu granicy 10 % obrotu w celu obliczenia grzywny obrót uzyskany przez przedsiębiorstwa Emesa, Galycas i ITC, które nie należały do grupy Previdente w momencie popełnienia naruszenia oraz
- (v) przy ustalaniu kwoty grzywny Komisja naruszyła zasady proporcjonalności i niedyskryminacji oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.

**Skarga wniesiona w dniu 15 września 2010 r. —
Companhia Previdente przeciwko Komisji**

(Sprawa T-414/10)

(2010/C 317/63)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Companhia Previdente — Sociedade de Controle de Participações Financeiras, S.A. (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciele: D. Proença de Carvalho i J. Caimoto Duarte, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w części art. 1 i 2 decyzji Komisji z dnia 30 czerwca 2010 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 101 TFUE i art. 53 Porozumienia EOG (sprawa COMP/38.344 — Stal sprężająca) w zakresie dotyczącym skarżącej,
- stwierdzenie, że jakiegokolwiek obniżenie grzywny nałożonej na Socitrel w ramach innych skarg dotyczących naruszeń, za które Companhia Previdente odpowiada solidarnie, musi spowodować automatyczne równoważne obniżenie grzywny nałożonej solidarnie na Companhia Previdente.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzja zaskarżona przez skarżącą w ramach niniejszego postępowania jest tożsama z decyzją stanowiącą przedmiot skargi w

sprawie T-385/10 ArcelorMittal Wire France i in. przeciwko Komisji.

W swej skardze skarżąca podnosi, że:

- (i) doszło do naruszenia art. 101 TFUE oraz zasady odpowiedzialności indywidualnej za czyn zabroniony w świetle art. 6 Europejskiej konwencji praw człowieka oraz w świetle art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu⁽¹⁾. Zaskarżona decyzja jest wadliwa ze względu na oczywisty błąd w ocenie dotyczący uznania Companhia Previdente solidarnie odpowiedzialną za naruszenia popełnione przez Socitrel w zakresie, w jakim przekroczone w niej górną granicę grzywny określoną w art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003.
- (ii) doszło do naruszenia art. 296 TFUE w zakresie w jakim nie obalono argumentów skarżącej, nie wykluczono zasadniczo domniemania wywierania przez Companhia Previdente decydującego wpływu na Socitrel w okresie od 1998 do 2002 r. w celu obciążenia odpowiedzialnością solidarną i w celu obliczenia grzywny ani też nie wyjaśniono w należyty sposób na czym opiera się wniosek, że istniał tego rodzaju wpływ w poprzednim okresie od 1994 do 1998 r. w odniesieniu do którego zasadniczo nie ma zastosowania takie domniemanie.

Tytułem ewentualnym skarżąca podnosi, że:

- (iii) doszło do naruszenia art. 101 TFUE ust. 1, art. 53 Porozumienia EOG i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 jak również zasady proporcjonalności ze względu na przekroczenie górnej granicy grzywny, jaką można było nałożyć na Companhia Previdente.
- (iv) miało miejsce naruszenie zasad proporcjonalności i niedyskryminacji z uwagi na nieuwzględnienie kontekstu gospodarczego obecnego kryzysu i braku zdolności zapłacenia grzywny przez Companhia Previdente.

⁽¹⁾ Dz.U. 2003, L 1, s. 1.

**Skarga wniesiona w dniu 15 września 2010 r. — Emme
przeciwko Komisji**

(Sprawa T-422/10)

(2010/C 317/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Emme Holding SpA (Pescara, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G.Visconti, E. Vassallo di Castiglione, M. Siragusa, M. Beretta i P. Ferrari)